

eller 3 Led at passe. Naturligvis havde den Mand sin Hustru til Hjælp, thi ingen Mand kan holde ud at være 20 Timer af Døgnet paa Vagt. Men disse to Mennesker, der have en Bestilling for Staten, have, naar man regner alt muligt sammen, en Dagløn af 1 Kr. 10 Øre, Hus og Have, og de faa Penge, de faa for at modtage Tog mellem Kl. 11 Aften og Kl. 5 Morgen, i et og alt 480 Kr. om Aaret. Det forekommer mig dog at være et overordentligt lille Vederlag for en saa lang Arbejdstid. Vi maa jo huske paa, at der kræves visse Udgifter af saadanne Folk, de maa brænde Lys det meste af Natten og holde Huset opvarmet omtrent hele Døgnet rundt. Saadanne Folk grue for Vinteren, de sige, at de kunne ikke skaffe Brændsel og Lys, naar de skulle have Føde og Klæder paa Kroppen. Derfor synes jeg, at vi have ikke Ret til at sige, at Staten er en human Arbejdsgiver. I mange Tilfælde kan den langtfra siges at være det, idet den har Arbejdere, der ligefrem maa lide Nød i flere Henseender for at kunne skaffe sig det nødtørftige til Livets Ophold.

Naar jeg nu skal gaa over til det forelagte Lovforslag og se paa dets Enkeltheder, kan jeg ikke være enig med de Herrer Forslagsstillere, og de Indvendinger, jeg har at gøre mod Forslaget, falde for en stor Del sammen med dem, den højtærede Minister allerede har fremsat. For det første forekommer det mig, at denne Skelnen mellem faste og midlertidige Arbejdere ikke er paa sin Plads her; den er højt uheldig. De Herrer Forslagsstilleres Ordfører betonedede meget udførligt, at de netop vilde gaa den Vej for ikke at forrykke den naturlige Lønskala, der nu er til Stede blandt Statsarbejderne, men jeg skal dog gøre opmærksom paa, at det passer ikke, thi de forrykke netop Lønskalaen mellem de faste og de midlertidige Arbejdere. Disse Folk gaa og arbejde Side om Side, de udføre det samme Arbejde, have den samme Arbejdstid og ogsaa nu i det væsentlige den samme Arbejdsløn. Skulde der være nogen Forskel, saa bliver den nærmest i Disfavør af de midlertidige Arbejdere, der muligt have lidt mindre Løn end de faste. Men nu paa en Gang vil dette Forslag give de saakaldte faste Arbejdere 35 Øre om Dagen mere, medens de midlertidige intet faa. Jeg synes, at det er en voldsom Forrykkelse af Lønningsforholdet. Dernæst synes jeg ikke, at man kan komme frem ad den Vej, de Herrer Forslagsstillere have foreslaaet at gaa, men det skal jeg ikke komme nærmere ind paa,

da den højtærede Minister har udtalt sine Indvendinger derimod, og da disse Indvendinger forekomme mig at være af den Beskaffenhed, at jeg i alt væsentligt kan tiltræde dem. Jeg synes ogsaa, at de Herrers Forslag svæver noget i Luften. Det er blevet udtalt mod det Forslag, som jeg tillod mig at stille i Fjor ved Finanslovens tredje Behandling, at det savnede et finansielt Grundlag, medens de Herrers Forslag er, som nogle Blade have skrevet om det, undermuret med Oplysninger af en saadan Beskaffenhed, at det er langt bedre og mere overskueligt end mit. Det kan godt være rigtigt, men jeg skal dog gøre opmærksom paa, at det, der har „undermuret“ de Herrers Forslag, er netop de Oplysninger, som jeg i Fjor i Finansudvalget har foranlediget skaffet til Vej, og som nu i Aar give et udmærket Overblik over hele dette Spørgsmaal. Naar jeg i Fjor foreslog, at vi skulde naa til en Minimaldagløn, forekommer det mig, at Stillingen derved vilde blive ganske anderledes klar og tydelig end efter de Herrers Forslag, og naar mit Forslag fastsatte, at der skulde naas dertil i de første 5 Finansaar, saa var det af den Grund, at jeg som Grundlag for Minimallønnen har lagt det Beløb, som jeg mener, det er nødvendigt for en Familie at have at leve af, og det er 3 Kr. dagligt. Jeg tror, at det Beløb, som er fastsat, er saa lille og saa beskedent, at det fortjener at være Grundlag for det, en Familie skal have at leve af. Saa er det mig for øvrigt ligegyldigt, om den Familie lever i Kjøbenhavn eller i Vestjylland; Forskellen paa Prisen for de vigtigste Livsfornødenheder er ikke saa overordentlig stor inden for Landets Grænser. Jeg mener derfor, at det vil være det ene rette at gaa ud fra denne Minimaldagløn. Der er ikke noget i Vejen for, at Staten kan gaa ind paa denne Fordring; det er jo ikke andet, end hvad der er indført i Arbejdsforholdene her i Kjøbenhavn. Her er det vistnok umuligt for en privat Arbejdskøber at faa en Daglejer, hvis han ikke betaler 3 Kr. dagligt. Dette er en Fordring, som overordentlig mange Arbejdere gennem deres Fagforeninger heldigvis snart have faaet gennemført overalt i Landet. Staten kunde derfor godt gaa ind paa denne Fordring, som de organiserede Arbejdere have opstillet og gennemført i overordentlig mange Tilfælde, og sige: Vi betale efter den Pris-kurant, som Fagforeningerne opstille. Saa har man noget sikkert og bestemt at gaa ud fra. Nu sjakrer Staten med Arbej-